

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/7/2018
Identifikačné číslo spisu: 4310212403
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4310212403.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova č. 11, IČO: 31 575 951, zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava proti žalovanému ITIMEX a. s., so sídlom v Banskej Bystrici, Kukučínova 8, IČO: 31 425 666, zastúpenému advokátom JUDr. Ľubomírom Gerdom, Prešov, Levočská č. 12/A, o zaplatenie 112.936,68 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26Cob/92/2016-977 zo 16. februára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 26Cob/92/2016-977 zo 16. februára 2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a o d v o l a c i e m u s ú d u n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1 Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 13Cb/127/2010-892 z 12. júla 2016 zamietol návrh na prerušenie konania, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 112.936,68 € s 9% p. a. úrokom z omeškania zo sumy 37.645,56 € od 14. septembra 2010 do zaplatenia, s 9% p. a. úrokom z omeškania zo sumy 37.645,56 € od 1. januára 2011 až do zaplatenia, s 9% p. a. úrokom z omeškania zo sumy 37.645,56 € od 1. januára 2012 až do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a súčasne žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním má za preukázané, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Ľudová banka, a. s. (neskôr s obchodným menom VOLKSBANK Slovensko, a. s. Sberbank Slovensko, a. s.), so sídlom Bratislava uzatvorila so žalovaným dňa 15. apríla 2005 písomnú zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX v znení dodatku č. 1 zo dňa 22.06.2005, č. 2 zo dňa 31. augusta 2005, č. 3 zo dňa 25. septembra 2006, č. 4 zo dňa 25.09.2007, č. 5 zo dňa 26.06.2008, č. 6 zo dňa 2. decembra 2008, č. 7 zo dňa 27. novembra 2009, na základe ktorej predstavovala suma úveru celkom 738.811 €. Za účelom zabezpečenia pohľadávky vyplývajúcej z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (ako aj úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX) uzatvoril žalobca dňa 02. decembra 2008 ako záložný veriteľ so spoločnosťou ERBA s. r. o., so sídlom Šahy, ul. SNP 44, IČO: 363 984 97, v postavení záložcu, zmluvu o zriadení záložného práva k pohľadávkam voči jeho

dlžníkom. Záložné právo bolo zaregistrované v Notárskom centrálnom registri záložných práv dňa 02. decembra 2008 pod sp. zn. 34296/2008. Poukázal ďalej na to, že uznesením zo dňa 12. apríla 2010 č. k. 31R/3/2010-1030 Okresný súd Nitra povolil reštrukturalizáciu žalovaného, skutočnosť ktorá bola zverejnená v Obchodnom vestníku č. 72/2010 dňa 16. apríla 2010, pričom spoločnosť ERBA, s. r. o. si prihlásila svoju pohľadávku v sume 1.254.852,10 € proti žalovanému do reštrukturalizácie. Žalobca preukázal žalovanému výpisom z Notárskeho centrálného registra záložných práv sp. zn. 34296/2008 vznik záložného práva upozorniac ho, že v zmysle § 151mb ods. 3 Obč. zák. je povinný ako poddlžník, odo dňa oznámenia vzniku záložného práva, plniť svoj splatný peňažný záväzok voči spoločnosti ERBA, s. r. o. výlučne záložnému veriteľovi VOLKSBANK Slovensko, a. s. na účet, ktorý bol žalovanému oznámený. Z výpisu z obchodného registra súd prvej inštancie zistil, že uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 32K/58/2011-358 zo dňa 9. mája 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 1. júna 2012, bolo konkurzné konanie, vedené na spoločnosť ERBA, s. r. o., zastavené pre nedostatok majetku spoločnosti a spoločnosť bola dňom 6. septembrom 2012 vymazaná ex offo z obchodného registra. Súd prvej inštancie konštatoval, že si síce žalobca svoju pohľadávku z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX voči žalovanému v reštrukturalizácii neuplatnil, a to ani napriek tomu, že bol na začatie reštrukturalizácie žalovaným upozornený písomným podaním z 22. marca 2010 avšak vyslovil názor, že reštrukturalizačný plán ako viacstranný právny úkon medzi dlžníkom a jeho veriteľmi (prípadne ďalšími účastníkmi plánu) nemôže odnímať subjektívne práva tretím, na reštrukturalizačnom pláne nezúčastneným osobám. So zreteľom na uvedené konštatoval, že sa ustanovenie reštrukturalizačného plánu, na základe ktorého veriteľa nemôžu vymáhať svoje pôvodné pohľadávky voči spoludlžníkom či ručiteľom, resp. z majetku tretích osôb, jednoznačne vzťahuje výlučne na veriteľov, ktorí boli účastníkmi plánu, ale v žiadnom prípade nemôže obmedzovať žalobcu. Súhlasil s názorom žalobcu, že opak by znamenal, že by na základe dohody dvoch strán (dlžník a veriteľa prihlásených pohľadávok) bolo možné odňať práva tretej nezúčastnenej strane (veriteľ neprihlásenej pohľadávky), čo by bolo v rozpore so základnými princípmi právneho štátu a ústavne garantovanou ochranou práv tretieho. Na podporu správnosti tohto názoru poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 604/2013-40. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca tým, že si neprihlásil svoju pohľadávku v reštrukturalizácii síce stratil možnosť si ju uplatniť úspešne od žalovaného ako dlžníka, avšak po preukázaní existencie záložného práva podľa § 151mb ods. 2 Obč. zák. je žalovaný povinný plniť žalobcovi ako poddlžník. Konštatoval, že zánik záložcu a jeho výmaz z obchodného registra nie je spôsobilý privodiť zákonný spôsob zániku záložného práva, záložné právo nezaniklo žiadnym zo spôsobov uvedených v § 151md ods. 1 Obč. zák. a naďalej existuje. V súvislosti s dohodami o započítaní uzatvorenými medzi žalovaným a spoločnosťou ERBA, s. r. o. a ich vplyvom na plnenie žalovaného voči žalobcovi súd prvej inštancie poukázal na názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 3. mája 2006 sp. zn. 21Cd 1891/2005 a to, že ak je zálohom pohľadávka a záložné právo je voči poddlžníkovi účinné a ak nebola zabezpečená pohľadávka riadne a včas uspokojená, je poddlžník povinný po splatnosti založenej pohľadávky plniť záložnému veriteľovi, i keď stanovené (dojednané) plnenie už poskytol svojmu veriteľovi (záložcovi) alebo aj keď (už skôr) voči nemu urobil iný právny úkon smerujúci k zániku záväzku (dlhu) zodpovedajúceho založenej pohľadávke. Súd prvej inštancie ďalej za nesprávnu označil úvahu žalovaného, že je na daný právny vzťah potrebné aplikovať ustanovenie § 549 Obč. zák., nakoľko aplikácia § 549 a nasl. Obč. zák. je na daný prípad vylúčená. Súd dospel k záveru, že žalovaný sa dostal s plnením jednotlivých splátok do omeškania, preto žalobcovi priznal aj právo na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti jednotlivých splátok. Sadzbu priznaného úroku z omeškania odôvodnil s odkazom na § 517 ods. 2 Obč. zák. a Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. Výrok týkajúci sa nároku na náhradu trov konania odôvodnil ustanovením § 255 CSP a úspechom žalobcu v konaní v rozsahu 100%.

3 O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 26Cob/92/2016-977 zo 16. februára 2017 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

4 Na odôvodnenie rozhodnutia odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 1 a 2 CSP uviedol, že sa stotožnil so súdom prvej inštancie tak v rovine skutkových zistení, ktorými sa v zmysle § 383 CSP cítil

byť viazaný, ako aj v rovine právneho posúdenia predmetnej veci. Konštatoval, že žalovaný sa v odvolaní predovšetkým nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zánik záložcu a jeho výmaz z obchodného registra nie je spôsobilý privodiť zákonný spôsob zániku záložného práva. Za účelom predídania arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu odvolací súd doplnil, že záložné právo má akcesorickú povahu, ktorú je potrebné chápať len vo vzťahu k zabezpečenej pohľadávke a nie k osobe obligáčného dlžníka. Zdôraznil, že zmysel zabezpečenia pohľadávky spočíva v tom, že záložný veriteľ, ktorý nemôže byť uspokojený obligáčným dlžníkom z dôvodov spočívajúcich v osobe dlžníka (vrátane toho, že dlžník, ktorý je právnickou osobou zanikol bez právneho nástupcu) má nárok na uspokojenie zo zabezpečenia poskytnutého tretími osobami, v tomto prípade zo strany poddlžníka, ktorého povinnosť plniť veriteľovi v dôsledku zániku obligáčného dlžníka nezanikla, pretože okolnosti týkajúce sa hlavného, obligáčného, dlžníka nemajú právny dopad na právne pomery poddlžníka, a nemôžu mať za následok zánik jeho povinnosti voči záložnému veriteľovi. Zánik osoby obligáčného dlžníka nemá vplyv na povinnosť poddlžníka plniť záložnému veriteľovi, nakoľko bez ohľadu či obligáčny dlžník zanikol alebo nie, je poddlžník povinný plniť iba záložnému veriteľovi (akcesorita vo vzťahu k pohľadávke nie k osobe obligáčného dlžníka) (ods. 57 a 58 odôvodnenia rozsudku). Odvolací súd ďalej označil námietku žalovaného o uprednostnení právnej úpravy Občianskeho zákonníka, konkrétne ustanovenia § 151mb Obč. zák., bez zohľadnenia ustanovení zák. č. 7/2005 Z. z., za nedôvodnú, pretože ustanovenia Občianskeho zákonníka, ohľadne vzniku záložného práva, neodporujú ustanoveniam zák. č. 7/2005 Z. z. a tento zákon aplikáciu použitých ustanovení Občianskeho zákonníka nevylučuje. Zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že ak je zálohom pohľadávka a záložné právo je voči poddlžníkovi účinné, a ak nebola zabezpečená pohľadávka riadne a včas uspokojená, je poddlžník povinný plniť záložnému veriteľovi a to aj vtedy, keď medzičasom poskytol dojednané plnenia svojmu veriteľovi (záložcovi) alebo aj keď (už skôr) voči nemu urobil iný právny úkon smerujúci k zániku záväzku zodpovedajúceho založenej pohľadávke (napr. započítanie).

5 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP a namietajúc, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa názoru dovolateľa, obidva sudy (súd prvej inštancie ako aj odvolací) riešili zásadnú právnu otázku zániku záložného práva zo zákona z dôvodu zániku záložného dlžníka bez právneho nástupcu, ktorá v rozhodovaní dovolacieho súdu nebola doposiaľ riešená. Vyslovil názor, že rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktorý poukázal odvolací súd, nie je možné aplikovať na daný prípad, pretože záložné právo voči poddlžníkovi prestalo byť účinné dňom zániku záložného práva zo zákona zánikom záložného dlžníka bez právneho nástupcu, jeho výmazom z obchodného registra dňa 6. septembra 2012. Zánik záložcu (záložného dlžníka) bez právneho nástupcu a jeho výmaz z obchodného registra vyvoláva aj zánik všetkých vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt (patria sem aj pohľadávky), na ktoré sa záložné právo vzťahuje, čo má logicky za následok aj zánik záložného práva zo zákona. Konštatoval, že ani odvolací súd nepochopil podstatu jeho tvrdení o zániku záložného práva, keďže obligáčny dlžník a záložný dlžník sú v danom prípade pre neho jedna a tá istá osoba. Poukázal na odseky č. 57 a 58 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktoré označil za zmätočné do takej miery, že sú dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku, pretože v prejednávanej veci nedošlo k zániku obligáčného dlžníka spoločnosti ITIMEX a. s., ale k zániku záložného dlžníka - záložcu spoločnosti ERBA, s. r. o. bez právneho nástupcu (ako tretej osoby), ktorá poskytla zabezpečenie (predmet záložného práva - pohľadávku). Takéto zmätočné odôvodnenie len spôsobuje, že právne závery odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) a výklad vykonaný týmto súdom je aktom „svojevôle“, ktorý je v rozpore s princípmi spravodlivého procesu. Súdu prvej inštancie dovolateľ ďalej vytykal, že sa neoboznámil s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 20. júna 2016, č. k. 27Cb/240/2010-1058, nakoľko, ak by tak bol urobil, nepochybne by nemohol konštatovať, že v konaní o náhradu škody sa nerieši žiadna otázka ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Súdu prvej inštancie, ako aj odvolaciemu súdu napokon vytykal, že porušili ust. § 1 zák. č. 7/2005 Z. z., keď účinnosť záložného práva voči žalovanému ako poddlžníkovi, neposudzovali podľa zák. č. 7/2005 Z. z. (lex specialis) ale podľa Občianskeho zákonníka. Dovolateľ súčasne navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 16. februára 2017, č. k. 26Cob/92/2016-977 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Levice č. k. 13Cb/127/2010-892 z 12. júla 2016.

6 Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť podľa § 447 písm. f/ CSP a návrh žalovaného na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku ako neopodstatnený zamietnuť. Uviedol, že pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, právna otázka by mala byť formulovaná jasne, určito a zrozumiteľne, s priamou väzbou na skutkové a právne okolnosti v prejednávanej veci (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 6/2017 zo dňa 6. marca 2017). Vyslovil názor, že žalovaným vymedzená právna otázka nezodpovedá uvedeným kritériám, je vymedzená všeobecne, vágne a bez zohľadnenia právne významných okolností prípadu, pričom vyvoláva iné otázky (kedy zanikol záložca, a čo predchádzalo jeho zániku, čo je zálohom, a pod.). V súvislosti s údajným pochybením Krajského súdu v Nitre, tak hmotnoprávnym (uprednostnenie zák. č. 7/2005 Z. z. pred Občianskym zákonníkom), ako aj procesným (nepretrúšenie konania do právoplatného skončenia konania o náhradu škody) žalobca uviedol, že samotná kritika právnych záverov odvolacieho súdu nezodpovedá kritériám podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Zdôraznil, že rešpektovanie zmyslu a účelu záložného práva tak, ako to akcentovali oba súde, je namieste aj v tomto konkrétnom prípade, napriek tomu, že skutkové okolnosti sú čiastočne odlišné. V prejednávanej veci nedošlo k zániku zabezpečovanej pohľadávky (hlavný úverový dlžník existuje) a ani jej zabezpečenia (povinnosť žalovaného plniť žalobcovi v rámci uhradzovacej funkcie záložného práva doposiaľ nebola splnená a naďalej trvá).

7 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

8 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10 Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11 Podľa § 438 ods. 1 CSP sa na konanie na dovolacom súde primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie ak tento zákon neustanovuje inak.

12 Podľa § 124 ods. 1 CSP, každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

13 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

14 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza výslovne iba ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. So zreteľom na obsah dovolania a článok 11 a § 124 ods. 1 CSP však dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia napadnutého rozsudku a uvádza, že

právne závery odvolacieho súdu, vyjadrené v odsekoch 57 a 58 odôvodnenia, sú tak zmätočné, že samy osebe sú dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku.

15 Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva. (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

16 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04)

17 Podľa § 383 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

18 Z uvedeného vyplýva, že súd nie je povinný dať odpoveď na každú nastolenú otázku, je ale nevyhnutné, aby sa vysporiadal aspoň so základnými a pre rozhodnutie podstatnými právnymi argumentmi oboch strán sporu. Dovolací súd sa stotožnil s názorom dovolateľa, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, v časti týkajúcej sa posúdenia otázky majúcej pre rozhodnutie podstatný význam, je nedostatočné, nepresvedčivé a zmätočné do takej miery, že vyústilo do jeho vnútornej rozpornosti a táto skutočnosť v konečnom dôsledku zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Pre rozhodnutie v prejednávanej veci je rozhodujúce zodpovedanie otázky, či zánik záložcu - záložného dlžníka ako právnickej osoby bez právneho nástupcu, ktorý nie je totožný s osobou obligáčného dlžníka, má za následok zánik pohľadávky ako predmetu záložného práva v zmysle § 151md ods. 1 písm. b/ Obč. zák. (keďže neexistuje žiadny subjekt, na ktorý by táto pohľadávka prešla). Odvolací súd sa v bode 53 odôvodnenia napadnutého rozsudku v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, tento však v súvislosti s riešením tejto právnej otázky len stroho konštatoval, že zánik záložcu a jeho výmaz z obchodného registra nie je spôsobilý privodiť zákonný spôsob zániku záložného práva (bod 20 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) bez toho, že by sa bol náležite vypořiadal s námietkou žalovaného o zániku záložného práva v zmysle § 151md ods. 1 písm. b/ Obč. zák. v dôsledku zániku založenej pohľadávky, nakoľko jej veriteľ - spoločnosť ERBA, s. r. o. bol vymazaný z obchodného registra. Odvolací súd síce v snahe predísť arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ako sám uviedol, odôvodnenie súdu prvej inštancie doplnil, avšak ani v jeho odôvodnení nemožno nájsť odpoveď na otázku, či zánik záložcu a jeho výmaz z obchodného registra je spôsobilý privodiť zánik pohľadávky tvoriacej predmet záložného práva a teda aj záložného práva samotného, keďže v odôvodnení rieši odlišnú právnu otázku, a to vplyv zániku osoby obligáčného dlžníka na povinnosť poddlžníka plniť a ďalšie trvanie akcesorického vzťahu t. j. záložného práva.

19 So zreteľom na uvedené odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, a to ani v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, podľa názoru dovolacieho súdu nenaplnil požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie ťažiskovej námietky žalovaného nemožno považovať za uspokojujúce. Postupom odvolacieho súdu teda došlo k vade v

zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva oprávneného na spravodlivý súdny proces. Nakoľko dovolací súd prisvedčil tvrdeniu žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné, odvolací súd sa zrozumiteľne nevyporiadal s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli k rozhodnutiu tak, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu vyústilo do jeho vnútornej rozpornosti, nezaoberal sa ďalším dovolacím dôvodom upraveným v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z ktorého žalovaný vyvodzoval prípustnosť dovolania, nakoľko dôvod, uvedený v tomto ustanovení, sa vzťahuje práve na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia však pre jeho nezrozumiteľné odôvodnenie nemožno bezpečne posúdiť.

20 Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 393 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

21 Vzhľadom k tomu, že dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, je neopodstatnený návrh žalovaného na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo/616/2015).

22 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.